

- використання інструментарію антикризового планування, долучення експертних оцінок співробітників, що дозволяє за короткий термін ефективно використовувати досвід і знання, накопичені менеджерами підприємства.

Для вдосконалення фінансового планування у короткотерміновому періоді підприємствам доцільно використовувати бюджетування. Бюджетування в системі фінансового планування дає суб'єкту господарювання низку переваг. Бюджети підрозділів компанії розробляються кожного місяця, що робить реальнішою структуру доходів і витрат. За мінімальної чисельності бюджетів зменшуються затрати робочого часу фінансових та економічних служб підприємства. Значною перевагою використання бюджетів є велика самостійність підрозділів суб'єкта господарської діяльності в розрізі витрат на заробітну плату.

Таким чином, використання комплексу заходів, щодо змін у підходах до фінансового планування, враховуючи негативні наслідки довготривалої кризи, дозволить підприємству планувати свою діяльність в умовах нестабільної фінансово-економічної ситуації з метою збереження фінансової стабільності та збереження позицій на ринку.

Інформаційні джерела:

1. Фінансовий менеджмент : навч. посіб. / [Васьківська К. В., Сич О. А.]. Львів : «ГАЛИЧ-ПРЕС», 2017. 236 с. ISBN 978-966-97704-5-5
2. Індекс настроїв малого бізнесу. Європейська бізнес асоціація. URL:<https://eba.com.ua/wp-content/uploads/2023/02/Prezentatsiya-MSB-indeksu-2023.pdf>

СУТНІСТЬ ПОНЯТТЯ «ПЛАТОСПРОМОЖНІСТЬ», ЙОГО ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК З ІНШИМИ ЕКОНОМІЧНИМИ КАТЕГОРІЯМИ

Заріцька Д.О., здоб. ОС «бакалавр»

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **Г.Г. Лисак**
Державний біотехнологічний університет

Платоспроможність – одне з найважливіших показників фінансово – економічного стану підприємства. Саме вона характеризує один із найголовніших аспектів життєдіяльності суб'єкта господарювання – здатність платити за своїми зобов'язаннями.

Платоспроможність, поруч із категорією «ефективність», є ключовим об'єктом оцінки як із проведенні експрес – діагностики, і при поглибленому вивченні фінансового становища підприємства.

Дослідження показало, що проблемам методологічного забезпечення оцінки платоспроможності приділено увагу як у працях видатних зарубіжних економістів, таких як: О. Ареф'євої, І. Бланка, К. Горячева, О. Гривківської, О. Кириченко, Ю. Кима, Г. Клейнера, В. Коробова, З. Круш, Т. Кузенко,

А. Литвиненко, Ю. Лаврової, Л. Мельник, С. Навроцького, Є. Новосядло, В. Прохорової, Т. Парфьонової, Р. Папехіної, Н. Реверчук, О. Сорокіної, В. Тамбовцева, А. Татаринської та інш. вчених.

Незважаючи на численні та значущі наукові дослідження в цьому напрямку, варто відмітити, що методичні підходи до удосконалення процесу дослідження ліквідності та платоспроможності підприємства залишаються недостатньо розробленими як в теоретичному, так і в практичному аспектах і потребують подальших досліджень в напрямку їхнього удосконалення [1].

Так, економістами не запропоновано єдиного підходу до аналізу, оцінки та управління платоспроможністю підприємства. І насамперед це стосується наявного різночитання в трактуванні поняття «платоспроможність». Крім того, немає розмежування змісту понять «платоспроможність», «ліквідність», «фінансова стійкість». Недостатньо обґрунтовано вибір системи показників, що характеризують рівень та динаміку платоспроможності суб'єкта господарювання.

Аналогічні проблеми виявлено щодо поняття «управління платоспроможністю». Відсутня як теоретична база, що застосовується лише до цього поняття, і методологічна. Так, в економічній літературі розглядаються поняття «управління ліквідністю» та «управління фінансовою стійкістю». Однак вони розглядають проблему управління платоспроможністю лише з фінансових позицій, які лише деяких аспектах охоплюють проблему управління платоспроможністю підприємства з фінансових позицій. При цьому економічна складова проблеми платоспроможності практично не розглядається [2].

Дослідження існуючих підходів до трактування поняття «платоспроможність» дозволило виділити такі основні.

У межах першого підходу вона «платоспроможність» сприймається як ліквідність організації. У цьому випадку платоспроможність розуміється як здатність підприємства забезпечити покриття поточних зобов'язань поточними активами.

Другий підхід трактує платоспроможність як здатність здійснювати грошові виплати в обсягах та строки, передбачені контрактами.

На думку, в обох визначеннях платоспроможність розглядається як визначення ліквідності. Це підтверджує як наявність невизначеності в трактуванні поняття «платоспроможність», так і його тісний взаємозв'язок з іншими економічними категоріями та відсутність чіткого розмежування між змістом понять «платоспроможність», «ліквідність» та «фінансова стійкість».

Вважаємо найбільш точним таке визначення поняття «платоспроможність» - здатність підприємства виконувати свої платіжні зобов'язання з урахуванням доцільності їх виконання і без втрати досягнутого рівня діяльності, або за збереження заданих темпів його економічного зростання.

Проте, з управлінських позицій, вважаємо найбільш обґрунтованим трактування категорії «платоспроможність», з урахуванням обсягів грошових виплат та термінів їх здійснення. На нашу думку, у цьому випадку необхідною

є оцінка здатності здійснювати виконання своїх зобов'язань за рахунок новоствореної вартості [3].

Вважаємо, цей підхід до трактування платоспроможності дозволить розглядати це поняття у взаємозв'язку з головною метою управління компанією – збільшенням її ефективності, так і вартості.

Інформаційні джерела:

1. Фінансовий менеджмент : підручник. За заг. ред. Поддєрьогіна А.М. Київ: КНЕУ, 2017. 534 с
2. Левкович О.В., Воробйова А.О. Аналітичні основи ліквідності та платоспроможності підприємства. Ефективна економіка. 2022. С. 89 – 91. URL: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=10307>
3. Люта О. В., Пігуль Н. Г, Глядько К. Теоретичні засади управління ліквідністю та платоспроможністю підприємств. Вісник СумДУ. Серія «Економіка». 2019. № 4. С. 14-23.

СУТНІСТЬ ДЕПОЗИТНОГО РИНКУ ТА ЙОГО МІСЦЕ В ЕКОНОМІЧНІЙ СИСТЕМІ

Зінченко С.О., здоб. ОС «бакалавр»

Науковий керівник – д-р екон. наук, проф. **А.І. Литвинов**
Державний біотехнологічний університет

Сучасна економічна система характеризується значними дисбалансами в розподілі фінансових ресурсів. Цьому сприяють як об'єктивні, так і суб'єктивні причини. Серед об'єктивних причин слід відмітити галузеві особливості, сутність виробничого циклу та низка інших. До суб'єктивних, в першу чергу слід віднести особливості управління підприємствами, галузями та національною економікою.

Депозитний ринок виступає посередником у процесі перерозподілу від тих економічних суб'єктів, що мають тимчасово вільні фінансові ресурси до тих, хто має в них потребу. Сутність депозитного ринку полягає в тому, що його оператори залучають тимчасово вільні кошти економічних суб'єктів під певний відсоток. Операторами депозитного ринку виступають банківські установи, які традиційно є найбільш потужними учасниками цього ринку. Також в Україні залучати депозити можуть і небанківські фінансові установи. Зокрема, це кредитні спілки[1, 2].

За допомогою депозитних залучень відбувається перерозподіл фінансових ресурсів від тих економічних суб'єктів, які їх мають тимчасово вільними до тих, хто має відповідні потреби. Це важливий момент для розуміння того, що депозитний ринок працює не сам по собі, а лише у комплексі із заходами, спрямованими на розміщення залучених фінансових ресурсів.

Зважаючи на свої функції, депозитний ринок є важливим елементом економічної системи в будь-якій країні світу. При цьому, для виконання своїх